

A földvári áldozatokra emlékeztünk 2007.11.03.

Szerző Administrator
2007. november 10.
Utolsó frissítés 2007. november 30.

2007 november 5., hétfő: KözéletA földvári áldozatokra emlékeztünk

A Megerősítetek, sőt megsegítetek, és igazságom jobbával támogatlak bibliai vers volt az üzenete az egykori barcaföldvári fogolytábor helyén álló emlékműnél tartott nyolcadik megemlékezésnek szombaton délután. Ungvári Barna András, a Sepsi Református Egyházmegye főjegyzője még hídvégi lelkipásztorsága idején járta ki nagy harcok árán az emlékhely létesítését, s azóta ő a fő szónoka a megemlékezéseknek. Utódja, Nagy János köszöntötte a mintegy félszáz egybegyűltet, majd Jakab Attila, Brassó-Bolonya római katolikus plébániájának segédlelkésze Lukács evangéliumát idézte. Ezt követően Szász Ferenc, Brassó-Újváros unitárius lelkipásztora a tömegsírok borzalmáról beszélt. Elmondta, a napjainkban oly divatos nemzetek közötti bocsánatkérés mintájára várta, hogy a székely népet is megköveti valaki, de ez nem történt meg. Számunkra az ártatlan áldozatokra való emlékezés marad feladatul. Ungvári Barna András, aki minden évben tematikus emlékbeszédet mond, ezúttal a fogolytábor lelkipásztoraira emlékezett, azokra, akik „Isten segítségével fényt próbáltak vinni a sötétségbe”. Elsőként futásfalvi Bardocz Mózesre, Mezősámsond plébánosára, hisz a fogolytábor első halottai fölött ő mondta el a vigasztalás ígését. Másodszor Lőrinczi Árpádra, aki Hídvég és a szórványként hozzá tartozó Barcaföldvár református lelkipásztora volt. Ő volt az, aki 184 halottat temetett el, s sokszor veszélyes körülmények között feljegyezte adataikat. Lánya visszaemlékezése szerint a tudósításunk elején idézett ígérellel vigasztalta a foglyokat. Kisvári Tamás alezredes, a Magyar Köztársaság bukaresti nagykövetségének katonai attaséja köszönetet mondott a történelmi egyházaknak, hisz a második világháborúban elesett kétszázezer katona igen kevés hányadának állítottak emléket, s ahol igen, azt főleg az egyházak tették, mint Földváron is. A megemlékezés koszorúzással és nemzeti imánk eléneklésével ért véget, majd szokás szerint a hídvégi református parókián kialakított emlékszobában a helybeli asszonyok remek pánkójával vendégelték meg az emlékezőket. Szerző: Szekeres Attila